

ΕΝΟΥΜΑΣ

ΣΦΗΝΕΡΙΔΑ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ-ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Δ.Π.ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΡΟΝΟΣ Γ.

ΑΘΗΝΑ, Κυριακή 6 του Μάρτη 1908

ΓΡΑΦΕΙΑ Όδος Οίκονδρου: άριθ. 4 — ΑΡΙΘ. 138

ΟΙ ΑΝΑΙΣΧΥΝΤΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΑΝΕΡΥΘΡΙΑΣΤΟΙ

"Ασκημα τὰ κατάφερε δέ Βασιλιάς τῆς Ρουμανίας καὶ γί' αὐτὸ τοῦ ριχτήκανε στὰ γιομάτα οἱ Ἀθηναϊκὲς ἐφημερίδες. "Ἐπρεπε δὲ καλότυχος πρὶ μιλήσει, νὰ στείλει τὸ λόγο του ἐδῶ, νὰ τὸν ἐπιθεωρήσει δὲ κ. Κανελλίδης καὶ οἱ συντρόφοι του, νὰ σήσουν ἀπὸ μέσα δὲ τι Θὰ τάραζε τὰ νεῦρα τῶν Ρωμιών, νὰ προστέσουν δὲ τι θὰ μᾶς εὐχαριστοῦσε, καὶ οὐκιτα. Ετοι μὲ τὴν ἀδειά μας, νὰ ποῦμε, νὰ τοῦ τόνε στείλουν γιὰ νὰ μιλήσει ἀπὸ τὸ βῆμα τῆς Ρουμάνικης Βουλῆς γιὰ στρατοὺς καὶ γιὰ Μακεδονικὰ δνειρά.

Οι «ἀναισχυντοι καὶ ἀνερυθρίαστοι υπουργοὶ τῆς Ρουμανίας—εἶπε δὲ κ. Κανελλίδης—ποὺ υπαγόρεψαν τέτιο λόγο ἀδιάντροπο στὸν Κάρολο.. Βέβαια, ἀναισχυντοι καὶ ἀνερυθρίαστοι, ποὺ δὲ ντρέπουνται καὶ δὲν κοκκινίζουν νὰ μιλήσει γιὰ στρατοὺς δραγανωμένους, καὶ σὲ ποιούς; Σὲ μᾶς, ποὺ χτές ἀκόμα βγήκαμε χορδονοστεφανωμένοι ἀπὸ τὸν ἔκλογικὸ ἄγωνα· σὲ μᾶς, ποὺ ἔχουμε τοὺς περισσότερους στρατιωτικοὺς βουλευτάδες τοῦ κόσμου· σὲ μᾶς, ποὺ μεταχειρίζόμαστε κάθε λίγο καὶ τοὺς στρατιωτικοὺς ἀκόμα προβιβασμοὺς γιὰ τὶς κομματικὲς ἀνάγκες μας· σὲ μᾶς, ποὺ ξεδέψαμε τὰ μαλλοχέφαλά μας ἀπὸ τότες ποὺ λευτερωθήκαμε γιὰ νὰ μὴν ἔχουμε σήμερα στρατό.

"Αναισχυντοι καὶ ἀνερυθρίαστοι ποὺ σαλιάριζουν γιὰ Μακεδονίες—ἀκοῦτε κεῖ—σὲ μᾶς, ποὺ χτές ἀκόμα ἀποφασίσαμε νάνοιζουμε τὰ μάτια μας καὶ νὰ σκεφτοῦμε πῶς ὑπάρχει καὶ Μακεδονία, ἐνῷ οἱ Ρουμάνοι καὶ οἱ ἄλλοι ἀναισχυντοι καὶ ἀνερυθρίαστοι γειτόνοι μας, χρόνια καὶ χρόνια τώρα δουλεύουν ἀπάνω στὴ Μακεδονία, δχι μὲ λόγια καὶ μὲ ιστορικὲς περγαμήνες, ξεθωριασμένες καὶ αὐτὲς ἀπὸ τὴν πολυκαρφία, ἀλλὰ μὲ ἥργα καὶ μὲ ζωὴ, ζητώντας νὰ καταχτήσουν καὶ κείνο ἀκόμα, ποὺ μπορεῖ νὰ μὴ τοὺς ἀνήκει, μὰ ποὺ τοὺς χρειάζεται γιὰ νὰ δεξίουν πῶς είναι ζωντανοὶ ἀνθρώποι, κι δχι σαρακοφαγωμένοι ἀπόγονοι.

"Αναισχυντοι καὶ ἀνερυθρίαστοι οἱ Ρουμάνοι υπουργοί. Πάει καλά, σύμφωνοι. Μά τι είναι, παρακαλοῦμε, οἱ δικοὶ μας υπουργοί, ποὺ θὰ βάλουνε μεθαύριο στὸ Βασιλικὸ λόγο τκέδια γι' ἀναδιοργάνωση στρατού, γιὰ οἰκονομικὴ ἀνέρδωση τῆς χώρας, γιὰ ἔξωτερικὴ πολιτικὴ, καὶ θὰ μᾶς φουσκώσουν κι ἄλλη μιὰ

φορὰ ἀκόμα τὸ στομάχι μας μ' ἀγέρα καὶ δουρντιστό;

Βρίζουμε τοὺς Ρουμάνους, μὰ καὶ οἱ Ρουμάνοι, μὴ σᾶς νοιάζει, θὰ γελᾶνε μὲ τὶς βρισιές μας. Θὰ γελᾶει κι ὁ κόσμος μαζί μας, σίγουρο κι αὐτὸς γιατὶ ὁ κόσμος δὲν ἔχτιμάσιε κείνους ποὺ βρίζουνε, μὰ κείνους ποὺ δουλεύουν. Οἱ Ρουμάνοι δουλεύουνε, γι' αὐτὸς κι ὁ Βασιλιάς τους μπορεῖ καὶ μιλᾶει μὲ τόση «ἀνασχυντη καὶ ἀνερυθρίαστη» παληκαριά.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

Τ' δρυιο ΕΠΟΨ
(Μαλλιαρικὰ ΠΩΠ)

ΣΤΗΝ ΕΚΛΟΓΗ ΤΟΥ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΥ

"Ο φεροφάγοις ἀχόρεαστοι, μὲ τῶν φαριῶν τὴ γνῶση, ποὺ τρῶτε, μ' ἀλαφρὴ κοιλιά, κάθε τρανὸ κεφάλι, φοβοῦμεις ἡ πείνα σας αὐτὴ ποτὲ μὴ δὲ στομώσῃ.

"Ολα κι ἐν ἥθελε κανεὶς τ' ἀλαμαργεῖ νὰ βάλῃ κεφάλια λιμνογέννητα μπρὸς τὴν ἀλαιμαργά σας, μικρὰ μεγάλη θάπεριαν στὸν ἄδη τῆς κοιλιᾶς σας!

Γ. Β.

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ

"Ελαβα τὶς προσλλες ἔνα γράμμα^{της} ποὺ μοῦ γράψεις ἔνας νέος ἀπὸ τοὺς πιὸ προκομμένους ἐδῶ στὸ Πανεπιστήμιο. "Ἐδωσε πολὺ καλές ἐξέτασες, προτομάζει ἀνώτερες, καὶ στὸ μεταξὺ διωρίστηκε καθηγητής σ'^{της} ἔνα νησὶ ὅπου ἀλλη γλώσσα παρὰ τὰ δρωμαίκα δὲ μιλοῦνε, ἐν καὶ τὸ νησὶ βρίσκεται στὴν Τουρκία. Δὲ θέλω νὰ πῶ τὸνομά του, γιὰ νὰ μὴν καταλάβουνε καὶ τὸνομά τοῦ ἀνταποκριτῆ μου. Τοῦ ζήτησα ὅμως τὴν ἔδειξα νὰ μεταφράσω τὸ γράμμα που ἔβαλα ἔνα παιδὶ δικό μας νὰ μοῦ τὸ μεταφράση· κοίταξα λιγάκι τὴ μετάφραση καὶ νομίζω πῶς είναι καλὸ νὰ τὴ δημοσιεύω, χωρὶς πολλὰ σκόλια, ἐπειδὴ καὶ σκολιαζεται μοναχὴ της:

«2 τοῦ Δεκέμβρη 1904.

Αγαπητὲ κύριε καὶ δάσκαλε,

Τέλια περασμένου Ἀγριούστου, ἦρθα σπίτι σας νὰ σᾶς ἔβρω, δὲν είχα ὅμως τὸ ἐφτύχημα νὰ σᾶς ἀπαντήσω, ἐπειδὴ λείπατε ἀπὸ τὸ Παρίσι. Συστημένος σὲ σᾶς ἀπὸ τὸν κ... τοῦ Ἐθνικοῦ Ἰστιτούτου, κι ἀπὸ τὸν κ. Καθηγητή..., ἐρχόμουνε νὰ ζητήσω ἀπὸ τὴν ἔβνοική σας καλοσύνη μερικὲς πλεοφορίες. Είχα διοριστῆ καθηγητής στὴν Ε. Σκολὴ τῆς..., κοντά στὴν..., ὅπου συγκατατέθηκα νὰ μοῦ δώσουνε μιὰς ἔδρα, τόσο ἀπὸ τὴ λαχτάρα μου νὰ γνωρίσω τὴν Ἀνατολή, ὅσο καὶ γιὰ νὰ προτομάσω μιὰ διδαχτορικὴ θέση, νὰ σπουδάσω καὶ τὴ νεολληγική. "Ισως ὅμως νὰ τορφεῖς καὶ καλή μου τύχη που δὲ σᾶς ἀπαντήσω τότες στὸ Παρίσι, ἐπειδὴ σίγουρα θὰ μὲ βρίσκεται ἀνήξερο τῶν ἐδῶ, μπορεῖ μάλιστα καὶ λιγάκι μιτερδεμέγο στὰ δρωτήματά μου.

Τώρα ὅμως δὲν είναι πιὰ ἔτοι τὰ πράματα, κι ἀν ἐσεῖς χαρογελάτε γιὰ τοὺς δισταγμούς μου, ἐγὼ παρηγοριῶμαι ποὺ γιὰ μένα τουλάχιστο, οἱ δισταγμοί μου είναι σήμερις πραγματικοί. Ἀλήθευτα ποὺ ἦρθα ἐδῶ μὲ τὸν ἵσως λαθασμένο σκοπὸ νὰ μάθω τὴ νεολληγική, μὰ δὲν ἔλεγα νὰ μάθω νεολληγικές. Τάχασα, δὲν ξέρω πιὰ ποὺ βρίσκουμει, καὶ γυρίζω τὰ μάτια μου πρὸς ἴσσας, ἐλπίζοντας νὰ μοῦ δώσετε τὸ φάδι, τὸ φάδι τὸ ποθητό, ποὺ θὰ μ' ὀδηγήσῃ.

Καθὼς ξέρετε, τὸ νησὶ ... ὅπου καθουμαι, είναι δόλοτελα ἐλληνικό· ἀλλὰ δὲ μιλοῦνε παρὰ ἐλληνικά. Είναι ὅμως ἀφτά, μὰ τὸ ναι, ἔνας Πρωτέας ποὺ σὰν ἀδύνατο μοιάζει νὰ τὸν πιάσῃς. Κατέχοντας ἀπὸ ἄκρη σὲ ἄκρη τὴ γραμματικὴ τῆς δημοτικῆς τοῦ Pernot, νόμιζα πῶς ἔφοιλα θὰ καταδάμαζα τὸ θερίο· κατηγητέμονος κιόλας ἀπὸ τὶς γνωστικὲς τὶς σκέψεις, ποὺ βάζεις διάλογος τοῦ βιβλίου, καὶ ποὺ είναι οἱ δικές σας, ἀγαπητὲ δάσκαλε, πρόσμενα πῶς θὰ τὶς παραδέχουνται ὅλος ὁ κόσμος, καὶ δὲν

τὸ ὑποφιλαζόμουνα πῶς θάπολάψω καὶ τιμὴ ποῦ διόλου δὲν τὴ γύρεβα, δηλαδὴ νὰ κατηγορηθῶ τόσο στὰ γερά. «Αὐτή, μοῦ λένε, εἶναι ἡ γλώσσα τοῦ λαοῦ, τῶν φωράδων ἡ γλώσσα, ὅχι καὶ τῶν καθώς πρέπει». *Demitto auriculosis ut iniquas mentis asellus.* Κατεβάζω τάρτακα μου σὰν τὸ φτυαίστρικό τὸ γαϊδυράκι, ποῦ γράφει κι: δ' Ὁράτιος. Αγράζω λοιπὸ μιὰ Γραμματικὴ ἐλληνική, καὶ νὰ σου ἀλλη ἀπογοήτεψη. Γραμματικὴ τῆς ἀρχαίας, ἀν ἀγαπᾶτε, ἀπαράλλαχτα σὰν τὴ γραμματικὴ τοῦ *Riemann et Goeler*, ἢ τοῦ *Croiset et Petitjean!* Οὔτε γιῶτα δὲν ἀλλάχτηκε! Ποῦ λοιπὸν πρέπει νὰ τὸ πιάσω τώρα τὸ πουλί, ποῦ νὰ τὴν πιάσω τὴν περίφημη τὴ γλώσσα ποῦ μιλοῦνε οἱ ἀθρῷποι τῆς περιωπῆς καὶ τοῦ ευρμοῦ; Δὲ γίνεται νὰ μὴν ἔχῃ τοὺς νόμους τῆς καὶ δάφτη.

— «Νὰ μᾶς ἀκούτε πῶς μιλοῦμε» κάποιος μοῦ συμβούλιει.

— «Ναι, μὰ ἐσεῖς δὲ μοῦ τὸ εἴπατε πῶς δὲν δοῦλος σας δὲ μιλεῖ σὰν καὶ σᾶς; Τὸ κάτω κάτω, πῆτε μου, σᾶς παρακαλῶ, τί λογῆς μιλεῖ, λόγου χάρη, δ' παραμικρὸς δ' μαγαζιάτορας. Μιλεῖ σὰν ποῦ μιλεῖ δ' ἐργάτης, δὲν δοῦλος, ἢ σὰν ποῦ μιλεῖ ἔνας καθὼς πρέπει; Εχει τάχατις κάθε σκάλα κοινωνικὴ ἔχωριστὴ δική της γλώσσα;»

— «Μπορεῖτε, μοῦ λένε, ἀπὸ τὶς φημερίδες νὰ καταλάβετε, μὰ βέβαια μόνο ἀνάρια ἀνάρια, ποιὰ εἶναι ἡ γλώσσα ποῦ μιλεῖται».

Καλὰ τὸ λένε πῶς μόνο ἀνάρια ἀνάρια θὰ τὸ καταλάβω, γιατὶ ὅλα τὰ λεχτικὰ τοῦ ἐλληνισμοῦ, καθαρέουσα, κοινή, δημοτική, γειτονιάζουν ἐκεῖ μέστα πολὺ ἀδερφικά.

Τί νὰ σᾶς πῶ; Ἀπὸ ξέφνιασμα πέφτω σὲ ξέφνιασμα καὶ στιγμὴ τὴ στιγμή, δλοίνα ἡ ἀπορία μου μεγαλώνει. Ἐχτές πάλι μὲ τὰ σωστά μου ἀπόκαμα, σὰ διαβασα τὴν ἀρχὴν ἐδῶ ποῦ προλόγου μιανῆς καθαρέουσιάνικης ἐλληνικῆς ἔκδοσης (θάναι ὅμως ἀλήθεια ἐλαφρυντικὴ περισταση ποῦ ἵστα ἵστα εἶναι καθαρέουσιάνικο).

«Δαμπρὸς καὶ ἀκτινοβόλος δίφρηλατεῖ δὲν ἦλιος ἐν τοῖς κυανοῖς τοῦ ἐλληνικοῦ οὐρανοῦ θόλοις, ἀπειροπληθεῖς ἀστέρες κατασελαγίζοντες ἀπελαύνουσι τὸ ἔρεβος τῆς νυκτός, ποικιλέρυθροι καὶ εὐανθεῖς νεφέλαι κοσμοῦσι τοὺς ὑψηλοὺς τῆς ἀτμοσφαίρας χώρους...»

Νὰ μὴν σᾶς τὰ πολυλογῶ, ἀγαπητὲ δάσκαλε, προστρέχω στὴν τόσο γνωστή σας ἔβοική καλοσύνη,

ΘΟΥΚΥΔΙΔΗΣ

ΒΙΒΛΙΟ ΠΡΩΤΟ

(Ἡ ἀρχὴ του στὸ 136 φύλλο τοῦ «Νουμᾶ»)

12. «Ομως (7) κι:」 ὑστερα ἀπὸ τὰ Τρωϊκὰ ζαχολούθουσαν ἀκόμα στὴν Ἑλλάδα οἱ μετατοπισμοὶ καὶ κατοικισμοὶ, τόσο ποὺ μὴν ἡσυχάζοντας δὲ μεγάλωσε. Γιατὶ δὲν ξαναμισεμος τῶν Ἑλλήνων ἀπὸ τὸ Ἰλιο, ἐπειδὴ ἀργῆσε τόσο, ἔγινε ἀφορμὴ πολλῶν ἀλλαγῶν, καὶ τὶς περισσότερες φορές ἔσπαζαν ταραχές μέσα στὶς πολιτεῖς μ' ἀποτίλεσμα νὰ διώχνουνται κερικοὶ καὶ νὰ χτίζουν ἄλλες (8). Γιατὶ καὶ τοὺς Βοιωτοὺς τοὺς τώρα ἔζηντα χρόνια ὑστερα ἀπὸ τὸ πάρσιμο τῆς Τροίας τοὺς ἔδιωζαν ἀπὸ τὴν Ἀρναὶ οἱ Θεσσαλοὶ, κι: ἀφτοὶ κατοίκησαν τὸν τόπο ποὺ τώρα λέγεται Βοιωτία, μὰ τότες λέγουνταν

κ' ἐλπίζω νὰ τάξιαθῶ νάκουσω ἀπὸ σᾶς μερικὲς πολύτιμες συσσωλές. Τί νὰ κάμω; γιατὶ νεολληνικὴ ἰγὸ ποθῶ νὰ μάθω καὶ τίποτες ἀλλο.

Νὰ μὲ συμπαθήτε γιὰ τὸ διάθημα καὶ τὴν τόλην, καὶ νὰ δεχτῆτε, σᾶς παρακαλῶ, μαζὶ μὲ τὶς ἑρχαριστὲς μου, τὸ προσκύνημα τοῦ σεβατοῦ μου καὶ τῆς πολὺ βαθειᾶς πρόσθιτος ἑταῖρης μου.

▲...

πρώην μαθητὴς τῆς Σορκπόννας καὶ τῆς Σκολῆς τῶν ἀνωτέρω Σπουδῶν, τελειόφυτος τῆς Φιλολογίας.»

Καὶ τώρα τί νὰ προστέσω⁹ στὸ πολύτιμο γράμμα; Θὰ κρατήσω τὸ πρωτότυπο γιὰ νὰ τὸ δημοσιεύω καμιὰ μέρα σὲ μιὰ μελέτη ποῦ καιρὸς τώρα σκοπεῖων νὰ τὴ γράψω γαλλικὰ γιὰ τὸ Ζήτημα. Μὲ δυὸ λόγια σκολιάζουμε τὴ μετάφραση ποῦ δημοσιεύει σήμερις δὲ *«Νουμᾶς»*.

Τὴν καθαρέουσα, μᾶς τὴν ἔφτειαζαν οἱ δασκάλοι γιὰ νὰ σαστίσουνε οἱ Ἐβρωπαῖοι. Σαστίζουνε ἀλήθεια, μὰ βλέπουμε κιόλας πῶς τὴν κρίνουνε τὴν καθαρέουσα στὴν Ἐβρώπη.

ΨΥΧΑΡΗΣ

ΟΒΙΔΙΟΥ

ΠΥΡΡΑΜΟΣ ΚΑΙ ΘΙΣΒΗ

Metam. IV, 55—166.

«Ο Πύρραμος, τὸ παίνεμα τῆς ὄμορφιᾶς, τῆς νιότης Κ' ἡ Θίσβη, τῆς Ἀγατολής ἡ πρώτη πρώτη κόρη, Εἰχανε σπίτια κολλητὰ στὴ χώρα τῆς μεγάλη. Ποὺ ἔκουσετὴ βασίλισσα στὴν ἔζωσε μὲ τείχη. Τὴ γνωριμία καὶ τὴ φιλία φέρν' ἡ γειτονούσην. Μὲ τὸν καιρὸν σπλαχναγαποῦν κιό γέμος θάλες γένεις Μόν' οἱ γονιοὶ δὲν ἀφησαν¹⁰ μὲ δὲν μποροῦσαν κιόλας Νὰ τοὺς μποδίσουν τὰς καρδίδες¹¹ ἀνάδουν καὶ τῶν δυό τους. Ψυχὴ δὲν τόξειρα κιαύστοι μιλοῦν μὲ τὰ σημάδια. Μόν' δοσ σκέπαστη¹² ἡ φωτιά, τὸ σκέπασμά της καίσι. Μιὰ χαραμάδα εὑρίσκετον εἰς τὸ μεστοιχό τους Ἀφότου πρωτοχέιστηκαν τὰ δύο σπίτια ἐνοιγμένη. Τὸ χάδμ¹³ αὐτὸν ποὺ κατενός τὸ μάτι δὲν ἔτηρε— Καὶ τὶ δὲ νοίσσει δὲν φωτας— έτσι τόδετε πρώτοι Κ' ημέρες δρόμο τῆς φωνῆς¹⁴ κι: ἔκεινε καὶ σταλμένα Χίλια λογάκια ἔθαρρα, κῆλικα κρυφὰ διεβαῖναν. Απὸ τὴν μιάν δὲ Πύρραμος κιάπτε τὴν ἄλλη δὲ Θίσβη

Καδμικὴ (εἰχαν δύως ἀποκατασταθεῖ καὶ μερικοὶ τοὺς ἐκεῖ πρίν, ποὺ μέρος τοὺς πῆγε καὶ στὸν πόλεμο τῆς Τροίας), κι: ὅγδοντα χρόνια ὑστερα πῆραν οἱ Δωρίειοι τὴν Πελοπόννησο μὲ τοὺς Ἡρακλεῖδες. Μόλις τέλος καὶ πολὺν καιρὸν ὑστερα ἡ Ἑλλάδα χωρὶς πὰς ἀναστατωμούς, κι: ἀρχίσεις τότες νὰ στέλνεις δῆκας ἀποικίες, καὶ τοὺς πιὸ πολλοὺς νησιώτες τοὺς σπιτωσαν οἱ Ἀθηναῖοι, τὴν Ἰταλία πάλι καὶ τὴν περισσότερη Σικελία οἱ Πελοποννησῖτες, καθὼς καὶ μερικὰ ἥλλα Ἑλληνικὰ μέρη. Μὰ δῆλοι ἀφτοὶ οἱ τόποι χτίστηκαν ἐπὶ τὰ τρέπετα ἀπὸ τὰ Τρωϊκά.

13. Κι: ὅσο δυνάμωνε ἡ Ἑλλάδα καὶ θησαύριζε ἀκόμα πιστερὸ παρὸ πρίν, τὶς περιστότερες φορὲς φύτρωναν μοναρχίες μέσα στὶς πολιτεῖς μὲ τὸ νὰ πληθάνουνε μεριῶν (9) τὰ μέσα (πρὶν δύως εἶται κλερονομικὲς βασιλεῖες μὲ πρεσβιτὰ δρισμένα), κι: ἀρχίσαν νὰ καταρτίζουνται γαρτικὰ¹⁰ καὶ νὰ προσηλωνέται δὲ κόσμος στὴ θάλασσα πιὸ πολὺ. Καὶ πρώτους λὲν τοὺς Κορθιανοὺς πὼς βόλεψαν τῶν καραβιῶν τὴν ἐπίστημη πιὸ σὰν τὸν τώρα τρόπο, καὶ

(9) Φοίνεται ἔλειψε τὸ ἔνιοις ὑστερα ἀπὸ τὸ μετέστιν. Πρ. 2, 4 αἱ τε δυνάμεις τοῖς μετέστιν εγγιγνοῦνται.

(10) Τοῦ κείμενον τὸ δὲ Ελλάδας μοῦ φαίνεται ἔνο.

Μὲ σκλαβωμένη ἐναπνοή συχνὰ κρυφοὶ λοῦσαν¹⁵ «Ζηλιάρη τοῖχε, τί μπροστὰ στάγαπημένα στέκεις Τί θέλεις, ἀν ἄφηνες νὰ σφιχταγκαλιστεῦμεν, «Η καν—ἄν τοῦτο εἶναι πολὺ— νὰ γλυκοφιλήθουμε. Μὲ δὲν εἰμεῖ ἀχάριστος τὸ ξέρουμε, σ' ἔπεινα Χρωστοῦμε πῶς σὲ φύλο¹⁶ αὐτὸς περνοῦν ἔνα δυὸ λόγια. Τοῦτο¹⁷ ἀπὸ τόπο χωριστὸ μετάλεγαν τοῦ κάκου Καὶ επὲ καλονυχτίσματα πολὺ κάθε μέρος λίγα Φιλά καθένας ἔδωκε, ποὺ στάλλο δὲν ἐπηγενὶ Τὴν ἄλλη Αύγη ποὺ πρόβαλε καὶ ἀπόδιωξε τάστρικ, Κιδί¹⁸ ἀποστέγνωσε τὸ νοτερὸ χορτάρι, Στὸν τόπο τους εὐρέθηκαν καὶ μὲ μικρὴ φωνοῦλλα Μετὰ πολλὰ ρωτήματα, τὴν νύχτα¹⁹ ἀποφασίζουν Τοὺς δούλους νὲ κομπώτουσι, νὰ βγοῦν ἀπὸ τὰς πόρτες Ν' ἀφήσουν καὶ τὰ πτίτια τους καὶ τὸ τειχίδιον²⁰ ἀφήσουν. Καὶ συφωνοῦν μὴν πλανηθεῖν στὰ ζάνοιγα χωράφια Στοῦ Νίνου τὸ μνῆμα νὰ πάν, ἀπόνει δέντρο κάτω.. Εχει δέντρο κατάβαρον ἀπὸ καρπὸ χιονάτο²¹ «Ητον φηλὴ συκαμινὶ κοντά σὲ κρύα βρύση. Συφωνήσαν κιάργα τὸ Φῶς χαμήλωνε νὰ δύσῃ. Εδούτης μὲς στὰ νερὰ καὶ νύχτες μολυβιάζει. «Η ξυπνὴ Θίσβη σκοτεινὰ τὴν ἔωφορ²² ἀκρανοίγει Σελάει τοὺς δούλους καὶ γλυστρῆ καὶ προσωποκεπούσα Στὸ μνῆμα φένει, ἐκάθισε κάτω τοῦ δέντρου, πούπαν. Καρδιά τῆς δίδει δὲν Ερωτας. Μὲ νὰ σου καὶ προβαίνεις Λιόνταινα μ' αἴματα κιάρροδος στὸ στόμα της γρισμένη Τὴ δίψα μὲς στὴν πλαγινὴ τὴ βρύση²³ ἀποσβήσῃ. Καθὼς τὴν εἰδέ αὐτοῦ πλαγιάρα στὸ γάργαρο φεγγάρι, «Εφυγε ἡ Θίσβη σὲ χωστὴ σημιὰ μὲ κρύον τρόμο. Μὲ στὸ φυγεῖον²⁴ ἡ χλαμύδα της ἔχαθη ἀπὸ τὸν ὄμοιο. Κιδί²⁵ δέντρο τὴ δίψη τὸ θερίδιο στὸ βαθὺ ρέμ²⁶ ἀφήκε, Στὸ γύρισμό του στὸ δυρμὸ τὸ φιλὸ ρούχο εὐρῆκε Καὶ μονομιᾶς τὸ ξέσκισε μ' αἴματωμένο στόμα. Κατόπι ὡς βγῆκε δὲ Πύρρακος καὶ στὸ βαθὺ εἶδε χῶμα Θεριοῦ ρητὰ θετήματα, νεκρώθηκε ἡ θωράκ του²⁷. Μὸν ἄμα καὶ τὸ ρούχο της ματοβαμένο εὐρῆκε, «Μία νύχτα ἂς γάση καὶ τὰ δύο τάγαπημένα» κράζει, οἷον μόνο ἔκεινη ταξίδευε νὰ ζήσῃ χλιαρά χρόνια. Σ' ἐμὲ τὸ κρίμα! Θίσβη, ἔγω σ' ἐπήρωσ στὸ λαϊμό μου Ποὺ σούπα νύχτα σὲ μερικὲς, στοιχειὰ γεμάτες νέρθης, Καὶ δὲν ἥρε προτύτερα. Εσκίστε μου τὸ σῶμα Καὶ φάτε μου τὰ σωτικά μὲ τάγριστομά τας «Οσα λιοντάρια μὲς αὐτὸν μονάζετε τὸ βράχον.